

לישועתך קייתי – ראשית הבריאה בתקוה, שכל התחתונים מצפים לשפעת עליונים על ידי תפלה או שיר. כתיב, "בראשית ברא אלהים" (בראשית א, א), אין ראשית אלא תקוה. אין הצמצום עשוי כי אם לצפות שיכנס בו קו אין סוף ב"ה, וזה קו – לשון קיוי ותשוקה.

בא וראה, כל הבריות נבראו בלא שלימות, שנאמר, "אשר ברא אלהים לעשות" (בראשית ב, ג) – שיעשו אחר כך בהמשכתם השפעת לשלימותם: או במעשים טובים או בתפלה או בשיר.

השכינה יצאה מתחלה בלתי משלמת, וזה, "בראשית ברא אלהים" (בראשית א, א), אלהים דייקא, "ראשית חכמה יראת יהוה" (תהלים קיא, י). אין יראה אלא מפני מי שצריך לו, ומי שאינו צריך לאחרים אינו ירא ממנו. ראשית חכמת המאציל ב"ה הוא לעשות היראה שהוא התקוה לעליונים. וזה, "יהוה הוא האלהים" (דברים ד, לה) ממש, כי הכל אחד. אך שרצה להוציא תחלה אלהים כדי לקבל מיהוה. הדשאים עמדו על פתח הקרקע ולא יצאו עד שהתפלל עליהם אדם הראשון. הלבנה מקבלת מן השמש.

"אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף" (תהלים פה, יב), שהשפעת נשקף מלמעלה וממתין לתקוה שתצמח מלמטה מן הארץ.

תקות אמת שהוא הבטחון של אמת שבטחים בהשגחה. וכל שאר בטחונות בהשתדלות, הם בטחונות של שקר. ובטחון ב'ה הוא בטחון אמת, שנאמר, "יודעת כי אני יהוה אשר לא יבשו קיוי" (ישעיהו מט, כג), "לא איש אל ויכזב" (במדבר כג, יט), ואם יתמהמה – חכה לו. ואם אינו בעולם הזה – הוא לעולם הבא.

"תקות עניים תאבד לעד" (תהלים ט, יט) – זה אי אפשר! וזה, "לישועתך קייתי יהוה" (בראשית מט, יח), לזה השם יהוה שהוא ראשית הכל, צריך שתהיה התקוה, ולא שום כנוי. וכל המקוה תפלתו עולה בלי אמצעי, לא על ידי מלאך, אלא, "לישועתך" דייקא, כמי שמדבר לנוכח, לא על ידי שליח, כי הוא קו הבוקע ונוקב ועולה עד ה' ממש.

הקיוי הנה הוא סוד ההתפשטות, קו המשפט, משא"כ העגול הוא דבר סתום מכל צד. וזה,

"לישועתך קייתי" – לעשות קיים. "יהוה" בזמן שיהיה השם שלם.

המקוה תמיד בשמחה בלי צער. כי המצטער תמיד הוא בגיוג ואנחה וחושב שאין לו תרופה. אבל

מקוה אינו מצטער כי הוא מקוה תמיד, ואפילו אם יתמהמה מחכה, נמצא התקוה מחיה אותו. ומי שאינו מקוה – מיד מת, ונשאר רחוק מהשם – [] על שאינו מקוה לה. ומי שהוא מקוה נאמר בו, גם "כי אשב בחשך יהוה אור לי" (מכה ז, ח), יהוה דייקא, לישועתך קייתי יהוה.

המקוה אע"פ שיש לו מעט מעשים טובים לא יבוש, שנאמר, "יודעת כי אני יהוה אשר לא יבשו קיוי" (ישעיהו מט, כג) לעולם. וזה כי יש "לדל תקוה" (איוב ה, טז). מי שהוא דל ממעשים טובים יש לו תקוה, כי השם מתגלה עליו ומעביר כל פשעים. וזה סוף התקוה – מגדל תקוה כל ישראל בארץ הגלות

ובוטחים באמונה שיגאלו. וסוף התקוה, "ומשתי את עון הארץ" (זכריה ג, ט), וזה, לישועתך קייתי. כי זהו כבוד המלך שבוטחים בו. בא חבוקוק והעמידה על אחת – אמונה – תקוה.

המקוה אפילו נכנס בגיהנם יוצא ממנו. שנאמר, "וקו יהוה יחליפו כח יעלו אבר" (ישעיהו מ, לא), יהוה מאיר עליו. וכמה מלאכים עליונים מעלים אותו המקוה – "אבר כנשרים" (ישעיהו מ, לא), ומסתלקים עמו

למעלה, ותקוהו היא טהרתו, "מקוה ישראל" (ירמיהו יד, ח) ממש, כי הוא במדרגה עליונה שאין עושה בו פגם – "אם חטאת מה תפעל" (איוב לה, ו). וזהו סוד התשובה שהוא ממש שב אל מקורו, והפסטר אחר לא יכולה לו. ונאמר, "שובה ישראל עד יהוה" (חושע יד, ב). כן המקוה הוא ממש בוקע בקו

תקוהו, ועושה נקב וסדק לעלות תחת כסא הכבוד, וזה, לישועתך קייתי יהוה. וזה, "יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה החסד" (תהלים קל, ז), במקום שמתגלה יהוה מתגלה חסד, ואין פגם מעכב. וכמו שנקרא

בחייו ליהוה, כן לאחר כשמתגברים כנגדו הדינים, הוא מתחזק בתקוהו עד יהוה ונקשר בו, ומסתלק ברגע. וזה, לישועתך קייתי, אינו אומר לישועתך אקוה, אלא קייתי – בתי, כן אחר המות לא יבושו הקיים.

בזמן שהצדיקים בצרה נאמר, "עמו אנכי בצרה" (תהלים צא, טו), כביכול. ובכח התקוה יוצא מן הצרה, הוא, וכביכול [ה] יוצא עמו. כמו שנאמר במצרים, "יצאו כל צבאות יהוה" (שמות יב, מא) עם השכינה. וזה, לישועתך קייתי – לישועתך ממש, ישועת יהוה שהיה עמו בצרה, קייתי יהוה לישועתך ממש.

בא וראה, הצדיקים מעלים תפלותיהם לאזני המלך, שנאמר, "ויתפלל אל ה'" (מלכים ב, ד, לג), "ויצעק אל ה'" (שמות טו, כה) ובזמן שיש הרבה מקטרגים הם מפסיקים ומעכבים התפלה מלעלות, שנאמר בו:

"סכותה בענן לה מעבור תפלה" (איכה ג, מד). אבל בצדיקים המקוים ועושים נתיב ובקיעה בתוך עננים, והקב"ה כביכול יורד לשמוע תפלתו מפיו של המקוה, סוד זה, "קוה קייתי ה' ויט אלי וישמע

שועתי" (תהלים מ, ב). וזה, "לישועתך קייתי" (בראשית מט, יח), מה שאני מקוה אני עושה שתבוא ישועתך בשם הזה, בלי שיתעכבו על ידי המקטרגים.